

Misijonska **obzorja**

POGLED PO SVETU

04 | leto 36 | avgust 2022 |

Prinesli so nam misijonskega duha

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij,

v času poletja in počitnic naši misijonarji in misijonark prihajajo v Slovenijo na oddih in na nujno potrebne zdravniške preglede, saj zahtevno delo, ki ga opravljajo, mnogokrat povzroča zdravstvene težave. Njihove počitnice so torej tudi čas obiskov zdravnikov, ki jim pomagajo, da svoje delo lahko še nadaljujejo.

Letošnje tradicionalno srečanje misijonarjev in misijonark je potekalo na Vidmu pri Ptuju v okviru tridnevnice, ki se je odvijala v dekanijah Ptuj in Zavrč. Devet misijonarjev in misijonark je po župnijah pričevalo o svojem delu ob zaključku obhajanja 10. obletnice smrti p. Miha Drevenška. Srečanje misijonarjev, ki ga organizira Misijonsko središče Slovenije, pa je potekalo v soboto, 18. junija, na Vidmu pri Ptuju. Udeležilo se ga je kar 25 misijonarjev in misijonark, sedanjih in nekdanjih, duhovnikov, redovnic in laikov. Lahko bi povzeli misel p. Miha Drevenška: »Moja velika želja je, da bi se vsaj enkrat za nekaj dni vsi slovenski misijonarji vrnili v Slovenijo in domov prinesli nekaj misijonskega duha in krščanskega veselja.« Čeprav fizično niso bili vsi navzoči, so pa gotovo bili drugače povezani in so v duhu spremljali udeležence. Taka srečanja za misijonarje in misijonark niso pomembna samo zato, ker so prijetna, ampak so

tudi priložnost, da si izmenjajo izkušnje, podelijo vesele in žalostne trenutke, si medsebojno pomagajo z nasveti o tem, kako s svojim zgledom prinašati veselo novico evangelija in biti v službi bližnjega v najrazličnejših preizkušnjah. V vesoljni Cerkvi prav zdaj poteka proces sinodalnosti, kjer razmišljamo, kako bi v tem času čim bolje razumeli naše krščansko življenje in ob znamenjih časa skupaj iskali pot za naprej. Sinodalnost pomeni hoditi skupaj, skupaj iskati pot, skupaj stopati novim izzivom naproti in jih skupaj reševati. Sinodalnost nam pomaga, da ob različnih težavah, ki jih srečujemo, ne bi razbili povezanosti in enotnosti. V tej enotnosti morajo vsi najti sebe, da bi lahko od Boga nam zaupano delo čim bolje opravili tako na ravni vesoljne Cerkve kakor na ravni krajevnih Cerkva, kjer si vsak posameznik prizadeva za uresničevanje našega skupnega poslanstva. Predzadnjo nedeljo v juliju smo praznovali Kristofovo nedeljo, ko smo lahko bili deležni blagoslova naših vozil. Bogu smo se najprej zahvalili za srečno vožnjo v preteklem letu, hkrati smo prosili za blagoslov pri nadaljnji vožnji. Akcija MIVA, ki po Sloveniji poteka od leta 1989, nas vabi, da bi v zahvalo darovali za misijonska vozila. Vsako leto smo lahko veseli,

da s temi darovi pomagamo našim misijonarjem in misijonarkam, ki še kako potrebujejo dobra vozila za opravljanje svojega dela. Zgovoren je prispevek misijonarja Janeza Mesca, ki prikaže ceste na Madagaskarju, kjer je ponekod potrebno 12 ur, da prevoziš 30 km. Skoraj bi na cilj prej prispeli peš, če avta ne bi potrebovali za prevoz pol tone hrane, gradbenega materiala ali česa drugega.

Sredi julija smo prejeli tudi žalostno vest, da je po zasluženem plačilo h Gospodu v 99. letu odšel misijonar, jezuit p. Vladimir Kos. Od leta 1956 je deloval na Japonskem in poleg tega, da je predaval, je tudi pesnil. Obiskoval je Tokijske revne predele in pomagal »cunjarjem« – kakor tam imenujejo ljudi, ki živijo na ulici ali pa se ne morejo preživljati sami. Vodil je tudi dom za socialno ogrožene otroke in je tako poleg akademskih obveznosti pomagal tudi najbolj revnim. Zahvaljujmo se Bogu za njegovo delo in zgled! Kar nekaj misijonarjev se je v kratkem obdobju poslovilo s tega sveta. Zaupamo v Božjo previdnost, da bodo njihovo delo nadaljevali novi poklici. Mi se jih spominjamo s hvaležnostjo in jih priporočamo Gospodu. Želim vam prijetno branje in še lep preostanek počitnic.

Pavle Novak CM

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923–1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938–1987

Misijonska obzorja
POGLEJ PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
http://www.missio.si
Uradne ure od ponedeljka do petka od 8^h do 13^h.
Glavni urednik: Pavle Novak, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektoriranje: MSS

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4700 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369

Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.
Priporočni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2022: 9 EUR, za Evropo
12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS,
Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO,
št. transakcijskega računa pri NLB:
SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: Etiopija, foto Tomaž Druml

Naše **spokorno** romanje v Kanado

PIŠE MATIJA NARED

Zdaj ko to pišemo, je papež Frančišek še na spokornem romanju v Kanadi. Odšel je namreč k raznim indijanskim plemenom prosit odpuščanja za storjeno zlo, ki so ga v spregi s kolonialnimi oblastmi zakrivili odgovorni v katoliških internatskih šolah za prevzgojo indijanskih otrok. Papež se je na potovanje odpravil po tem, ko se je letos spomladi srečal s poslanci avtohtonih prebivalcev Kanade, ki so, in to ne prvič, prišli v Rim iskat pravico in zadoščenje. Najnovejši vzrok za to zahtevo je bilo odkritje 215 neoznačenih grobov indijanskih otrok ob nekdanji internatski šoli v Kamloopsu v zahodni kanadski provinci Britanska Kolumbija. Omenjeno šolo so zaprli leta 1978.

V čem je problem?

Kanada je za otroke Indijancev uvedla internatski šolski sistem leta 1831 – z namenom, da jih nasilno spoji (asimilira) z »belsko« (krščansko) kulturo. Upravljanje teh šol je vlada zaupala raznim verskim organizacijam. V te šole so od začetka delovanja pa do leta 1997, ko so zaprli zadnjo tako šolo, prisilno namestili okoli 150.000 indijanskih otrok raznih indijanskih plemen. V teh šolah je bil domači jezik prepovedan, prav tako so bile prepovedane domače kulturne prakse. Otroci v teh šolah so bili sistematično podvrženi zlorabam, tudi spolnim. Novejše raziskave so potrdile, da je v teh šolah (med »vzgojnim procesom«) umrlo več kot 6000 otrok. (Pri teh strahotah pomislimo tudi na bolečino staršev, ki so jim bili odvzeti otroci.) Torej je besedna zveza »kulturni genocid« dokaj mila oznaka za takšno početje. Omenjajo se namreč grobe duhovne, kulturne, čustvene, fizične in spolne zlorabe.

Največ šol (okoli 80) so vodili prav katoliški duhovniki in redovnice. Nekaj šol pa so vodili tudi metodisti in anglikanci.

Prva Cerkev, vpletena v ta kulturni genocid, ki se je opravičila, je bila protestantska Združena cerkev Kanade. To so storili že leta 1986! Nekaj let za tem se je opravičila tudi kanadska vlada in plačala visoko finančno odškodnino.

Phil Fontaine, voditelj avtohtonih (domorodnih) prebivalcev Kanade, je v imenu indijanskih skupnosti zahteval opravičilo že od papeža Benedikta XVI. Ker takrat želenega niso dosegli, so se – ob odkritju neoznačenih grobov otrok v Kamloopsu – znova obrnili na papeža, tokrat na papeža Frančiška. Njihove zahteve, če strnemo, so, da mora katoliška Cerkev sodelovati s prizadetimi indijanskimi skupnostmi pri kazenskih preiskavah zlorab otrok in kaznovati krive odgovorne, ki so še živi; da mora papež preklicati papeške bule (edikte, tj. odloke), s katerimi so utemeljevali doktrino, ki je dovoljevala zavojevanje in posest novoodkritih ozemelj; da se objavijo zapisi v lasti katoliške Cerkve, ki se nanašajo na kolonialne šolske sisteme v obdobju od 1870 do 1990, in da se posredujejo ustreznim indijanskim skupnostim; da se pomaga pri odkrivanju neoznačenih grobov ... ter da mora biti papeževo opravičilo, ki ga je papež Frančišek sicer že izrekel ob njihovem obisku v Rimu, izrečeno tudi na kanadskih tleh. Od tod torej papeževo spokorno romanje.

Gotovo je papeževo potovanje prav posebnega pomena za prvotne prebivalce, ki so globoko zaznamovani s kulturnim genocidom, katerega rane se ne morejo pozdraviti naenkrat, in ki potrebujejo več generacij, da ponovno najdejo svoje

kulturne korenine. Prav je, da papež s svojo avtoriteto in ponižnostjo vsaj simbolično pokaže, da imajo ti ljudje pravico do svoje pristne, izvirne istovetnosti, dostojanstva, zgodovine, narodne biti ..., skratka, da imajo neokrnjeno pravico do tistega, kar jim je hotela okupacijska kolonialna oblast tudi s pomočjo naše »svete« Cerkve, ki bi morala prva braniti človekovo dostojanstvo, vzeti. Vemo, da papež Frančišek sam ne bo mogel enkrat za vselej opraviti sprave, kajti sprava je dolgotrajen proces. Papeževo opravičilo lahko pomaga odstraniti ovire in prispeva k začetku poti k spravi, dialogu in ukrepanju. Opravičilo je začetek zgodbe in ne zaključek.

Katoliška Cerkev se mora tudi jasno zavedati svoje institucionalne odgovornosti in ne sme vsake krivde prenašati na slaba dejanja posameznikov znotraj Cerkve. Velikokrat namreč niso samo posamezniki krivi za grehe, ki se dogajajo v Cerkvi. Verjamemo sicer, da institucionalna grešnost ni načrtna, je pa vedno opažena, videna in se ohranja s tem, da smo ... (Kdo pa je brez greha?) ... tiho.

Papeževo spokorno romanje ni samo papeževo. To spravno dejanje zadeva nas vse in je pomembno za nas vse tudi zato, da se zavemo, na kako trhljih nogah je lahko posredovanje blagovesti in da se to lahko v trenutku spremeni v oholost, ošabnost in zlorabo, še posebno, če je povezano z močjo in avtoriteto oblasti. Mi vsi se moramo iz tega naučiti, da je drugi vedno naš bližnji, naš brat ali sestra, in ne nekdo, ki ga moramo naučiti delati, misliti, čustvovati, verovati, ga asimilirati in pokristjaniti.

Vsi smo božji otroci. Vsi, brez izjeme.

V njih sem videl odtis Boga

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

Salezijanec mag. Jože Andolšek že 42 let živi in dela na avstrijskem Koroškem. Skoraj ves ta čas je bil katehet na Slovenski gimnaziji, kot duhovnik deluje v župniji sv. Cirila in Metoda v Celovcu ter v Špitalu ob Dravi v slovenski skupnosti. Vsi ga nazivamo misijonar, saj je s svojim delom za misijone veliko pripomogel k širitvi misijonske zavesti ne samo na Koroškem, ampak tudi v Sloveniji.

V Etiopijo pošilja prostovoljce, medicinsko osebje, predavatelje. Ob njegovih obiskih v Etiopiji, filmih in po izkušnji potreb, s katerimi se srečujejo revni, je začel z organizirano pomočjo za otroke in mladino. V medijih sem zasledil, da je lansko leto za pedagoško in karitativno delo prejel priznanje, častni znak dežele Koroške. Leta 2009 ga je odlikovalo zvezno ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport na Dunaju, ter mu podelilo priznanje za toleranco in človekove pravice. Za pedagoško in karitativno delo mu je Združenje staršev na Slovenski gimnaziji v Celovcu leta 2008 podelilo Volbankovo nagrado.

Kaj ti ta priznanja pomenijo?

S temi priznanji lažje zaprosim za sredstva za »Projekt Etiopija«. Pomagajo avstrijske dobrotelne ustanove kot so »Jugend eine Welt«, »Retet das Kind« ali projekti kot so »Avstrijska trikralljevska akcija« in drugi.

Ljudi je nagovoril tudi film »Misijon – iz ljubezni do Etiopije«, ki je 22. junija na avstrijskem tekmovanju kratkih filmov osvojil tretje mesto v konkurenci 63-ih filmov. Filmi, ki jih je po večini naredilo avstrijsko filmsko podjetje Artis, nagovarjajo ljudi, predvsem pa mlade, k sočutju do revnih. Tako pripomorejo, da pridobimo sredstva za misijonske projekte.

Za kaj si hvaležen?

Najprej se zahvaljujem Bogu, da mi je kot don Boskovemu salezijancu podaril poslanstvo biti v službi mladim na avstrijskem Koroškem. Skupaj z dijaki in dobrimi ljudmi pri nas na avstrijskem Koroškem in

v Sloveniji uresničujemo Jezusovo željo: »Kar ste storili enemu mojih najmanjših bratov in sester, ste meni storili.« (Mt 25, 35-40). Vse, kar delamo, je storjeno iz ljubezni do lačnih, žejnih, bolnih, nepismenih in drugače potrebnih.

Ko je bilo v Avstriji popolno zaprtje javnega življenja, je bila na 4. postno nedeljo sveta maša ki jo je predvajala ORF. Na vrsti je bila slovenska župnija v Celovcu. V bogoslužnem prostoru sem maševal sam, prisotni pa so bili še štirje župljani, ki so bili hkrati glasbeniki, pevci in bralci. Po maši nam je novinarka ORF Waltraud Jäger povedala, da je sveto mašo spremljalo milijon štiristo tisoč ljudi. Ko smo po sveti maši odgovarjali na klice, smo začutili veliko hvaležnost! Bog nas je na čudovit način uporabil, da smo mnogim pri sveti maši dali upanje in tolažbo.

Skoraj štiri desetletja si bil učitelj verouka na Slovenski gimnaziji v Celovcu.

Ne vem, kakšen sem bil kot učitelj, vem pa, da sem bil rad v razredu, z mladimi po pouku, na igrišču, na izletih in romanjih v kraje, kot so Torino, Rim, Brezje, Rakovnik, Pleterje ... In rad sem spremljal dijake na izmenjavo v Slovenijo, kakor tudi gostoval na slovenskih šolah s projektom Etiopija. Hvaležen sem Bogu in vsem dijakinjam in dijakom za lepoto odnosov. Prav tako mi je bilo lepo v profesorskem zboru. Vedno smo se bodrili, dajali upanje in bili smo dober tim ...

Velikokrat sem se spraševal ali sem odgovoril na njihove temeljne potrebe in ali so bili dijaki slišani. Tudi takrat, ko so mladi notranje

kričali in zbirali pogum za upor. Dijakom sem želel dati občutek, da so nekaj posebnega, v njih sem videl odtis Boga. Kar nekajkrat me je kdo od njih povabil v njihov svet, kjer sem se z njimi veselil, včasih jokal, vedno pa upal.

Ker sem bil toliko let učitelj, sem v zadnjih letih poučevanja dijakom v razredih rekel, da je edino vprašanje, ki mi ga ne smejo zastaviti, kakšna sta bila mama ali oče pri pouku. In vedno so me vprašali zakaj? Pa sem jim rekel, da ker sem duhovnik, ne smem lagati. Z odgovorom so bili očitno zadovoljni ...

Kaj ti je všeč v avstrijskem šolstvu?

Kot učitelj sem prišel do spoznanja, da če želimo skupaj živeti in se spoštovati, se moramo poznati. Moramo poznati vero, kulturo, miselnost drug drugega. Avstrija je laična, liberalna država, ampak imamo spoštovanje do drugega. Zato imamo katoliški in evangeličanski verouk, prav tako pa tudi za pripadnike islama. Pomembno je, da dijakinjam in dijakom damo priložnost, da spoznajo vrednoto vere.

V tem šolskem letu je za vse, ki ne obiskujejo verouka, v učnem načrtu predmet etika. Pa si predmeta etika in verouk med seboj nič kaj dosti ne nasprotujeta. Vsi vemo, da naše vrednote izhajajo iz judovsko krščanske miselnosti.

Zelo velikokrat smo v razredu praznovali. Najlepše spomine imam na dijakinje in dijake, na poučevanje in vse, kar je bilo povezano z mladimi. Mnogokrat smo za praznovanje v razredu potrebovali le kilogram kruha, ki smo si ga razdelili, da smo se pri razhajanjih zopet sestavili v mozaik.

V šoli so me mnogokrat poiskali tisti, ki jim ni šlo dobro, verni in neverni in mi želeli sporočiti, da se je razdrlo prijateljstvo, da jim v šoli ne gre dobro ali da jim v družini ni lepo ... Med

šolskim letom, posebej pa v adventu in postu, imajo dijaki priložnost za zakrament spovedi ali pogovor. Veliko spominov hranim na leta poučevanja. Eden izmed njih je tudi, ko smo pri avdienci pri papežu Janezu Pavlu II. prepevali »Jesus Christ superstar«. V razredu so bili dobri pevci. Korošci so vsi dobri pevci. Prepevali smo v avli Pavla VI. Papež Janez Pavel II. je vsem dijakom podaril rožni venec in se z nami slikal. Kolegica Tatjana ta dragoceni dar, ki ji ga je kot dijakinji podaril sveti Janez Pavel II., hrani kot svetinjo.

Misijonska dejavnost na Koroškem je resnično zelo močna. Sodelujete pa tudi z drugimi regijami tega območja. Katere projekte ste spodbujali?

Pri nas na Koroškem, v Sloveniji, na Tržaškem in Goriškem res ne poznamo nobenih meja. Bogu sem hvaležen za toliko dobrih ljudi, ki podarjajo mnogim otrokom in mladim dostojanstvo človeške osebe. Kar najbolj sem v misijonu občudoval prostovoljce. Vsi so bili in so služabniki revnih, h katerim so bili poslani. Najbolj pomemben projekt je Botrstvo, ki ga vodi Misijonsko središče

Slovenije s pomočjo laiške misijonarke Polone Dominik, ki deluje v glavnem mestu Etiopije, Addis Abebi. Polona kar najbolje predstavlja Slovenijo v Etiopiji. Živi in dela z mladimi na cesti. Zanje je mama, bolničarka, učiteljica, svetovalka, prijateljica in še kaj ... Misijonskemu poslanstvu je povsem predana.

Na severu Etiopije, ki je že od novembra 2020 v državljanski vojni, gre samo za golo preživetje. Zato sva s Polono hvaležna vsakemu, ki lahko pomaga lajšati lakoto. Salezijanec Hailemariam mi pravi, če dobijo na dan malo vode in kos kruha, so nadvse zadovoljni. Mnogokrat pa tudi tega nimajo. Zato je v Misijonskem središču odprt račun za lakoto v Etiopiji.

Katere zgodbe so se te še posebej dotaknile?

Veliko jih je. Ena od njih pa se me je še posebno močno dotaknila. Peljali smo se dobro uro ven iz mesta v Etiopiji. Prišli smo do naselja, kjer prebivajo gobavci. Takoj, ko smo prišli v vas, so med nas, prostovoljce, začeli prihajati s pomočjo bergel, vozičkov in svojih otrok. Mož na vozičku nam je v pozdrav rekel: »Dobrodošli!« in

razpotegnil ustnice v širok nasmeh. Podal mi je roko, ki je bila brez zapestja, krvava ... Obhajali smo sveto mašo. Presenečen sem bil, ko sem v njihovih očeh videl toliko veselja. S kakšno vero in veseljem so prejemali Jezusa v svetem obhajilu. Potem sem šel s s. Lorello po vasi, kjer so bili bolni, ki niso mogli k bogoslužju. Ko smo se poslavljali, so nas starejši z okornimi, obvezanimi rokami pritisnili na srce ter izrekli tiste besede, ki tako dobro denejo: »Imam te rad.« Deček Efrem me je prosil, če bi lahko dobil žogo. Obljubil sem mu: »Ko pride naslednja skupina prostovoljcev, jo bodo prinesli.« To se je tudi zgodilo. Na poti proti našemu afriškemu domu nihče od nas ni spregovoril besede. Vsakdo je bil z ljubeznijo in čudenjem pri njih. Snemalec Heli mi je po večerji rekel: »To je bil zame eden najmočnejših dni v mojem življenju!«

Ko je bila na Radiu Ognjišče Pustna Sobotna iskrica za lačne v Etiopiji in smo zbirali sredstva, se je po telefonu oglasila žena in povedala: »Vsa sem v metastazah, svoje trpljenje darujem za vaše otroke. Rada bi darovala za lačne. Imam zelo nizko pokojnino. Pa bi rada darovala 5 evrov. Prosim, bi sprejeli to majhno vsoto. Bila bi nadvse vesela, če bi ob drugih darovalcih bila zraven tudi jaz.« Takrat sem ostal brez besed. Vse, kar je imela, je darovala. Pred leti mi je gospa Marija napisala pismo in pripisala: »Letos sem se upokojila. Ogledala sem si vaš film, ki med drugim prikazuje dekle, ki se prodaja. Kot žena sem razumela, v kakšni stiski so dekleta, ki se morajo prodajati ... Mojo prvo pokojnino 275 evrov sem darovala za dekleta na cesti.«

V življenju z mladimi na gimnaziji in v Etiopiji sem prišel do spoznanja, da imamo vsi v našem srcu prostor, kjer smo povsem dobri in lepi. Ta lepota nam je bila podarjena že v začetku našega bivanja in nato pri zakramentu svetega krsta. Te lepote nam nihče ne more vzeti, kljub temu, da smo ljudje z napakami in ranljivi!

1967-4 April: **Katehisti** (98)

LETA 1976 PIŠE FRANC SODJA

Težko je reči, kaj je danes v misijonih najbolj pomembno. Nedvomno pa drži, da je vprašanje dobrih katehistov eno najbolj perečih vprašanj. Ko so se v Nemčiji pri Družbi za širjenje vere pogovarjali, kaj je treba takoj podpreti, je bil enoglasen odgovor: šole katehistov.

Drug za drugim so se oglašali misijonarji in misijonski škofje: Pomagajte nam ustanoviti šole za katehiste, če želite priskočiti na pomoč v stiski. In res so ustanovili posebno organizacijo, ki je do zdaj samo iz mesta Aachen posredovala, da se šola 3.500 katehistov in za vsakega je bilo treba zbrati dva tisoč nemških mark. Zahvale škofov in misijonarjev so potrdile, da je bila res pomoč v stiski in prinaša velik blagoslov.

Kaj je katehist

V misijonih je to že stara ustanova. Misijonarji so se utrdili na enem kraju in od tod obiskovali oddaljenejšo postojanko, kakor so pač mogli: večkrat na leto, enkrat na leto, včasih še redkeje. Kaj bi bilo z mladimi krščanskimi občinami, če med nje ne bi postavili moža, ki bi bil čuvar vere? Kratko povedano: katehist je namestnik misijonarja, kadar je odsoten. Z občino opravlja molitev, poskrbi za krst v sili, obiskuje bolnike in jim pomaga v kesanju umreti, vzdržuje zvezo z misijonsko centralo, ureja

spore, kara neredneže, uči otroke in odrasle verouka. Četudi preprost, je v svoji vasi kakor diakon. Danes pojmuje Cerkev katehista bolj globoko. Misijonar je tujec. Čeprav se potruji, da se vživi v narod, omiko, jezik, dušo domačinov, ostane vendarle tujec. Katehist pa je eden iz njihove srede. Je z njimi zrasel v vsem, jih bolj globoko razume in verniki njega morejo bolje razumeti. Zato Božja beseda preko njega prihaja v ljudi bolj razumljiva in brez kakršnih primesi tujstva.

Čemu katehisti?

Odgovor je pravzaprav že podan. Misijonarjev ni dovolj in če so, mnoge male postojanke ostanejo zapuščene, ker ne more ostati vedno pri njih. Poleg tega je danes Cerkev jasno, da tako domači duhovniki kakor katehisti morejo krščanstvo veliko bolj približati ljudem kakor misijonarji – tujci. Zato je katehist potreben tudi tam, kjer misijonar stalno biva. Saj je dostikrat že rednega pastirskega

dela toliko, da ga misijonar sam ne zmore. Katehist mu je res desna roka, predvsem pa je naravni most med njim in ljudmi. In čim bolj je usposobljen, tem bolj dopolni misijonarjevo delo.

Naravnost nujno je potreben tam, kjer more misijonar le redko biti navzoč. Koliko njegovega dela bi propadlo, če ne bi bilo nikogar, ki bi ga nadaljeval in vzdrževal, poglobljaj in dopolnjeval. Kako bi bili ljudje prepuščeni sami sebi v največjih stiskah, kot so huda bolezen, smrt, ali ob rojstvu otroka, praznovanju nedelj, če ne bi imeli med seboj moža, ki bi jih vodil in jim pomagal. Čeprav so oropani zakramentalnega življenja, imajo z njim vedno živo vsaj Božjo besedo. Ko pa bodo nove uredbe počasi prehajale v prakso, bo mogel katehist kot diakon biti čuvar Najsvetejšega in bo delil sv. obhajilo kot dopolnilo Božje besede vsaj ob nedeljah.

Cerkev pa misli še naprej. Zapustiti je morala Kitajsko, zdaj Birma, nenadno se spet kje lahko zapre dežela tujim misijonarjem. Domačih duhovnikov še ni dovolj, in koliko let traja, da jih more vzgojiti. Če pa so katehisti, bodo v težkih dobah misijonarjeve odsotnosti mogli vzdrževati krščanske občine cela desetletja. Saj poznamo primer Japonske, kjer se je na ta način vera obdržala celih dvesto let.

Ko bo mogoče pisati zgodovino sedanjega kitajskega misijona, bo nedvomno med škofi-trpini in duhovniki-svetniki zablestel marsikak biser: katehist, ki je reševal Cerkev v rdečih katakombah.

Da vzgojijo take može vsaki misijonski pokrajini, so potrebne dobre šole za katehiste. Težko breme je to za marsikak misijon, saj šola traja dve ali tri leta. A misijonarji se zavedajo, da bo njihovo delo hromelo, če ne bodo imeli ob sebi dobrih, pobožnih, gorečih in temeljito izobraženih katehistov.

Potovanje v Indijo

DRAGO KARL OCVIRK

Triletni prelet Cerkev v Aziji bomo končali v Indiji. Po izročilu je tja prinesel veselo novico že apostol Tomaž in tam umrl mučeniške smrti v kraju Mailapur pri Madrasu (danes Čenaj) v državi Tamil Nadu v Bengalskem zalivu. Zato se indijski kristjani imenujejo tudi »Tomaževi kristjani«. Seveda so na različne konce te podceline ves čas prihajali misijonarji, med njimi tudi Slovenci.

Tokrat sem si naslov izposodil pri raziskovalkah Ani Jeltnikar in Heleni Motoh, ki sta v raziskavi *Potovanje v Indijo* predstavili misijonarska potopisa Miriam Zalaznik in Stanka Poderžaja, ju postavili v kontekst in analizirali. Potopisa sta bila objavljena v letih 1929-1932 v reviji *Katoliški misijoni*, katerih poslanstvo nadaljujejo *Misijonska obzorja*. Njuno branje je zelo zanimivo že samo po sebi, njuna umestitev v čas in prostor, kar sta raziskovalki storili vrhunsko, pa krepko obogati ne le njuno razumevanje, marveč sploh misijonarsko miselnost, duhovnost in podjetnost Katoliške cerkve med obema vojnoma. Poglejmo!

Čuten kolaž

»Potopis Miriam Zalaznik – beremo na strani 234 in 236 – v celoti deluje kot presenetljivo čuten kolaž vsakdanjosti. V impresionističnih opisih pokrajine, živali in ljudi, ki spremljajo vožnjo z vlakom, ne beleži le svojih prvih bežnih stikov z novo deželo, ampak poustvarja tudi vtis o raznolikosti, sprejemljivosti in minljivosti vsega okoli sebe: *Jutro se je začelo prebujati. Mesec je zamrl, zvezdice so ugašale. Ptice so žvrgoale svojo jutranjo molitev, nek jelen je zvedavo zrl proti nam, potem odletel z urnim in prožnim korakom. Pastirji, odeti v bele »plašče«, z dolgo palico na rami so z umerjenim, počasnim korakom hodili za svojo čredo; globoko zamišljeni sami vase niso imeli niti enega pogleda za brzeči vlak. Nekaj opic je imelo dozdevno važno sejo in ob reki so krokodili opravljali svoje jutranje gimnastične vaje. Črni bivoli so poživljali vso to sliko še bolj. ... se zdi, da kaže avtorica za svoj čas zavirljivo stopnjo kulturne občutljivosti, ki je prosta občutka rasne superiornosti. Njeno pisanje izkazuje nepričakovano*

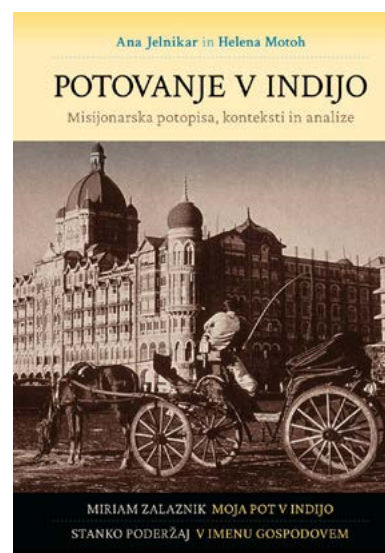
mero odprtosti tudi s tem, da opise, ki jih podaja, predstavi kot svoje subjektivne vtise.«

Odnos do Indijcev

Za razliko od s. Miriam ima p. Stanko Poderžaj »delovni« pogled, rečeno strnjeno. Na straneh 238-240 raziskovalki zapišeta: »Če je bil namen misijonarskega potopisa v času njegovega nastanka prvenstveno to, da svoje bralce informira o drugačnosti Indije, jih poduči o njenih brezbožnih prebivalcih, pri tem pa večinoma povečuje vlogo krščanskih misijonarjev, nekoliko pa tudi zabava ... Za potopis »V imenu Gospodovem« se zdi, da je zgledno izpolnjeval pričakovano, saj na videz suvereno pričuje o »drugosti« Indije in povzdiguje krščanstvo ter misijonarje, njegov pripovedni lok pa se ujema s teleologijami rasnega in civilizacijskega napredka. Pa vendarle v potopisu Stanka Poderžaja ne smemo prezreti presenetljivo obsežnih in podrobnih razmišljanj o tem, čemur bi danes rekli medkulturnost in medverskost. Inherentna ambivalentnost v odnosu do Indijcev in potreba po utrjevanju »očitnega«, tudi skozi ponavljanje, je močno prisotna v pisanju Stanka Poderžaja. V istem zamahu popotnik očarano zapiše, kako »nepopisno slikovit je prizor, ki ga nudijo po bombejskih ulicah vse te pisane množice« in kako je »najbolj zanimivo prav v domačem delu mesta zvečer«, nekaj kasneje pa lokalne ljudi proglasi za »zaspance«, ki še niso ugledali luči krščanstva in zato »živijo kot drhal iz dneva v dan«.

Za razumevanje gre

Raziskovalki skrbno, pošteno in tehtno osvetlujeta misijonarska potopisa

Ana Jeltnikar, Helena Motoh: *Potovanje v Indijo. Misijonarska potopisa, konteksti in analize*. 2021, Koper: Anales ZRS, cena: 20,98 €.

in, širše, misijonarsko delovanje. Reči moremo, da zvesto sledita Spinozovemu načelu: *ne zasmehovanje ne zgražanje, marveč razumevanje*. Kot zapišeta: »Kompleksnost, napetost, nedoločljivost, dvoumnost in ambivalentnost postanejo ključni pojmi v medkulturnih razpravah, koristili pa nam bodo tudi pri analizi besedil Miriam Zalaznik in Stanka Poderžaja ter njuni primerjavi« (43). Zato tudi ne zapadeta počeznemu demoniziranju misijonske dejavnosti in v tem je v našem okolju še ena velikanska odlika – da ne rečem novost – njunega dela. »Ne samo v popularnem diskurzu, tudi v akademskem svetu je poenostavljena povezava med kolonializmom in krščanstvom vse pogostejše obravnavana kot samoumevna, nekaj, čemur si, nihče ne upa oporekati in zahtevati kakršne koli razlage. (...) Vsi misijonarji, tako tuji kot domači,« zapiše Frykenberg, zgodovinar, ki ga zanima pojav indijskega krščanstva v vsej njegovi mnogoterosti in kompleksnosti, »so in so vedno bili akterji sprememb, tisti, ki vznemirjajo mir, sovražniki status quo.« Čeprav so njihova dejanja zatorej neizbežno bila »poseg« v obstoječe razmere, resne zgodovinske analize pričajo o tem, da se je domače prebivalstvo vselej dejavno odzivalo na »vdore« in ni nemočno in slepo sprejemalo, kar naj bi jim bilo vsiljeno, kot to predstavljajo bolj enoznačne interpretacije« (42-43). Delo širi obzorja, tudi misijonska: več kot vredno branja!

Papežev obisk v Kanadi

S. DORICA SEVER, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, KANADA

V dneh redakcije tokratne številke Misijonskih obzorij je potekal papežev obisk v Kanadi. S. Dorica Sever FMM, ki že več kot dvajset let deluje kot misijonarka med domorodnimi ljudstvi kanadske Arktike, nam je pred srečanjem s papežem poslala naslednji zapis.

Papežovo opravičilo domorodnim ljudstvom

Papež Frančišek je ob prošnji za molitev pred svojim obiskom v Kanadi od 24. do 29. julija 2022 potovanje opisal kot "spokorno romanje", kot del zavezanosti za ozdravitev in spravo z domorodnimi prebivalci države. Obiskal bo kraje nekdanjih šol, župnije, ki so bile najbolj izpostavljene sistemu, priljubljeno romarsko točko v Edmontonu in drugo v Quebecu ter se srečal inuitskimi starešinami in mladino v Iqaluitu, glavnem mestu našega teritorija Nunavut.

Med leti 1870 in 1990 je kanadska vlada, običajno v sodelovanju s krščanskimi Cerkvami, upravljala šolski sistem in nastanitve, v katerega je bilo poslanih več kot 150.000 učencev iz indijanskih plemen (First Nations) Metisov in Inuitov. Njihov jezik in običaji so bili prepovedani, pogosto so bili podhranjeni ter fizično, čustveno in spolno zlorabljeni. Papež Frančišek je dejal, da se vsi govorijo, ki jih je pripravil za potovanje v Kanado, "začnejo in končajo" s prošnjo za odpuščanje. V intervjuju v začetku julija je priznal, da je Katoliška Cerkev na "krut način" sodelovala s kanadsko vlado pri "kolonizaciji", tako da je domorodne otroke nasilno odvzela staršem in jih odpeljala iz njihovih družin, kultur in duhovnosti ter jih prisilila, da so obiskovali rezidenčne šole (šole internate), kjer so mnogi trpeli čustveno, fizično in spolno zlorabo.

Dejal je, da je vključenost Cerkve v šole razlog, da se je konec marca in v začetku aprila v Vatikanu srečal s "predstavniki domorodnih ljudstev, ki sem jim izrazil svojo žalost in solidarnost za škodo, ki so jo utrpeli. [...] In zdaj sem tik pred tem, da

se podam na spokorno romanje, za katerega upam, da bo z Božjo milostjo prispevalo k že začeti poti ozdravljenja in sprave."

Odziv domačinov na opravičilo

Ted Quewezance, nekdanji vodja Prvotnega naroda (First Nation) Indijancev Keeseekoose in nekdanji izvršni direktor National Residential School Survivors Society, je bil eden prvih preživelih v Kanadi, ki je javno spregovoril o tem, da je bil spolno zlorabljen v šoli, ki jo je vodila Cerkev. Dejal je: "Ko potočiš nekaj solz, se večja teža odvali s tvojih prsi." Po srečanju s papežem v Rimu se je odločil, da je čas, da odpusti in gre naprej.

Nadškof Donald Bolen iz Regine v Saskatchewanu je za CNS povedal: "V mnogih domorodnih kulturah se morajo očetje družin, ko obstajajo težave, sestati, da bi razpravljali in zacelili delitve in rane. Papež Frančišek velja za očeta naše svetovne katoliške družine. V tem smislu je pomembno, da se iz oči v oči sreča z voditelji indijanskih, metiskih in inuitskih družin, ki so še danes prizadete zaradi škode, ki jo je povzročil rezidenčni šolski sistem."

V teh časih ni lahko biti misijonar na Severu, sprejeti zgodovinska dejstva in negativne posledice. Vendar se mi zdi, da je premalo ali pa sploh nikoli izrečeno, da so se v tistih časih dogajale tudi dobre stvari, da so živeli tudi dobri in sveti ljudje, ki so predstavljali Cerkev kot institucijo, katere pa je kanadska vlada prepustila samim sebi, z odgovornostjo za šole, ki so imele na stotine otrok. Morali so se znajti in preživeti v sistemu, v katerem so bili utesnjeni brez vladne pomoči, ki jim je bila obljubljena.

Naš pogled na človeka se je spremenil, zavedamo se lastnega dostojanstva vsake osebe. Po zgledu papeža Frančiška odkrivamo to univerzalno bratstvo in sestrinstvo, ki nas povezuje z vsem ustvarjenim. Bodimo Ljudje, ki se tega zavedajo.

Pomen skupnosti in družinske celice

Quebec City – 28. 7. 2022 - Papež Frančišek se je 27. julija znova opravičil za zlorabo kanadskih staroselskih otrok v rezidenčnih šolah, vendar je opozoril, da bi lahko sedanja "ideološka kolonizacija" še bolj spodkopala staroselske kulture, tradicije in vrednote.

V prisotnosti premierja Justina Trudeauja in generalne guvernerke Mary Simon se je papež Frančišek poklonil domorodnim vrednotam, hkrati pa opozoril, da nekatere politične odločitve ne upoštevajo domorodcev, njihovega življenja v skupnosti in še posebej njihove skrbi za starejše in bolne.

»Avtohtona ljudstva nas lahko veliko naučijo o skrbi in zaščiti družine,« je dejal. »Med njimi se otroci že od malih nog učijo prepoznavati dobro

od slabega, biti resnicoljubni, deliti, popravljati napake, začeti na novo, tolažiti drug drugega in se spraviti med seboj.« ... »Naj nam krivice, ki so jih utrpela domorodna ljudstva, danes služijo kot svarilo, da ne bi zanemarili skrbi za družino in njene pravice zaradi večje produktivnosti in individualnih interesov.« Ponovno je izrazil svoj "globok sram in žalost" zaradi vpletenosti Cerkve pri vodenju rezidenčnih šol, ki so si na splošno prizadevale za prisilno asimilacijo domorodnih ljudstev. »Tragično je, da so se nekateri predstavniki verskih skupnosti, kot se je zgodilo v tistem obdobju zgodovine, prilagodili konvencijam države in ne evangeliju,« je dejal in ponovil svojo prošnjo za odpuščanje, ki jo je izrekel v Alberti 25. julija.

Jutri, 29. julija, bo papež obiskal Iqaluit, glavno mesto teritorija, ki pripada Inuitom. Dogajanje in organizacijo tega zgodovinskega

Proti kulturi izključevanja

29. 7. 2022 - Po intenzivnih dnevih srečanj in poslušanja kanadskih domorodnih in vladnih voditeljev ter obhajanja maš in vodenja molitvenih obredov se je papež 28. julija pridružil cerkvenim voditeljem na večernicah v katedrali Notre Dame v Quebecu. V svoji homiliji je priznal izziv služenja po obtožbah o spolnih zlorabah duhovnikov in zlorabah staroselskih otrok v rezidenčnih šolah, a tudi težave pri oznanjevanju evangelija v vse bolj sekularizirani družbi. »Nikoli več si krščanska skupnost ne sme dovoliti, da bi jo okužila ideja, da je ena kultura boljša od drugih ali da je legitimno uporabiti načine prisile. ... Namesto tega mora biti Cerkev skupnost veselja, polna ljudi, ki vedo, da jih Bog ljubi in da jih lahko ljubi vsak človek.« Če pogledamo kanadsko družbo, je dejal papež, nekateri pastoralni delavci morda zavzamejo stališče,

edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje.« Bog ne želi, da bi bili kristjani "posvetni", je dejal, želi pa, da ljubijo svet ter razločujejo in spodbujajo, kar je v njem dobro. Dejal je tudi, da nenehno jamranje o tem, kako sekulariziran postaja svet, tvega "pošiljanje napačnega sporočila", zaradi česar se zdi, kot da so cerkveni voditelji nostalgичni po preteklih časih, ko so »Cerkve in njihovi predstavniki imeli večjo moč in družbeni pomen. To je napačno gledanje na stvari.« Evangelizacija se mora boriti tudi proti "kulturi izključevanja", je dejal, in to bi se moralo začeti v sami Cerkvi. Škofje in duhovniki se ne bi smeli počutiti večvredne svojim bratom in sestram v Cerkvi. Noben pastoralni delavec svoje službe ne bi smel videti kot vir moči. »Tukaj moramo začeti,« je dejal. »Vi ste ključne osebe in graditelji drugačne Cerkve: ponižne, krotke, usmiljene, ki spremlja procese, ki deluje odločno in z vedrino v službi inkulturacije ter izkazuje spoštovanje do vsakega posameznika in do vsake kulturne in verske drugačnosti.« Ta zadnja papeževa misel me je osebno najbolj nagovorila.

Danes popoldne prihaja papež v naše glavno mesto Iqaluit, srečal se bo tudi z Inuiti v Nunavutu. Čeprav bo to zelo kratek obisk, smo se ga zelo veselili. Danes smo izvedeli, da so Inuitske politične organizacije, ki so ta dogodek pripravljale, našega škofa, anglikanskega pastora in župnika v Iqaluitu izključile iz programa. 18 Inuitov iz mojih dveh misijonov, katerim je bilo obljubljeno, da se bodo tega zgodovinskega dogodka udeležili, je ostalo doma. Zanje ni bilo prostora na letalu.

Tako sem tudi sama iz solidarnosti preklicala potovanje v Iqaluit. Dogodke bomo spremljali po televiziji kot milijoni drugih vernikov, saj čutimo pripadnost Cerkvi in se trudimo prinašati Evangelij vesolja vsakemu človeku.

foto Vatican News

dogodka spremljamo z mešanimi občutki. Teritorialne organizacije so ta kratek obisk usmerile predvsem politično. Do danes še nimamo informacije ali nas bodo prišli iskat z letalom, da bi se lahko tudi mi udeležili obiska. Moja misijona v Baker Lake in Chesterfield Inlet sta oddaljena več kot štiri ure poleta do Iqaluita. Pripravljani smo in čakamo.

da so verniki napadeni in da je vera njihov edini "oklep". Ljudje, ki imajo to stališče, je dejal, se nagibajo k pritoževanju, da je svet hudoben, da mu vlada greh in zato prevzamejo "križarskega duha". »Moramo biti previdni, saj to ni krščansko« ... »To pravzaprav ni pot Boga, ki je – kot nas spominja evangelij – 'tako vzljubil svet, da je dal svojega

Prinesli so nam misijonskega duha

Čisto »po Mihovo«: doživeto, razgibano, veselega srca, s pesmijo (tudi plesom) smo obhajali sklep Mihovega leta ob 10-letnici smrti misijonarja v Zambiji p. Miha Drevenška v njegovi domači župniji Videm pri Ptuj in v župnijah dekanij Ptuj in Zavrč. Želeli smo vsaj v malem uresničiti Mihovo srčno željo, ki jo je ponavljal vedno, ko je s svojimi glasbenimi skupinami prihajal domov v Slovenijo: »Moja velika želja je, da bi se vsaj enkrat za nekaj dni vsi slovenski misijonarji vrnili v Slovenijo in domov prinesli nekaj misijonskega duha in krščanskega veselja.«

MISIJONSKA TRIDNEVNICA

se je začela na praznik sv. Rešnjega telesa in krvi, zaključila pa v nedeljo z veliko spominsko slovesnostjo in slovesno sveto mašo. Na našo prošnjo in s pomočjo Misijonskega središča Slovenije se je velikodušno odzvalo devet misijonarjev in misijonark, ki so ali pa še vedno misijonarijo širom po svetu. Prinesli so nam obilje misijonskega duha. Tri dni so veselo in neutrudno oznanjali in pričevali v osemnajstih župnijah ptujske in završke dekanije. Veselje, upanje in misijonsko navdušenje se je hitro širilo po župnijah in nam vsem dalo novih spodbud na naši

sinodalni poti. Misijonska tridnevna je bila zasnovana tako, da so verniki lahko spremljali gibanje misijonarjev po vseh župnijah in obiskovali srečanja tudi zunaj domače župnije. Od daleč je bila opazna velika raznolikost misijonarjev. Njihovi pristopi, besede in molitve (v jeziku domačinov) so bili zelo različni. A še bolj opazna je bila njihova edinstvo, pristnost in gorečnost za oznanjevanje vesele blagovesti. Med verniki, ki so se udeležili misijonske tridnevne, je bilo slišati besede: »Udeležba na misijonski tridnevni je pokazala, da nas čas korone ni oddaljil od Cerkve.«

Eden od dekanijskih duhovnikov pa je dodal: »Takšno tridnevno in bogato misijonsko dogajanje bomo morali ponoviti, če ne vsako, pa vsaj vsako drugo leto.«

SREČANJE SLOVENSКИH MISIJONARJEV IN MISIJONARK,

ki ga vsako leto organizira Misijonsko središče Slovenije, je letos prav tako potekalo na Vidmu pri Ptuj v spomin misijonarja p. Miha Drevenška. Na tradicionalnem srečanju se je zbralo 25 misijonarjev – duhovnikov, redovnic in laikov – ki so delovali ali pa še vedno delujejo v misijonih in se trenutno nahajajo v domovini. Pridružili so se tudi pripravniki za laiške misijonarje iz skupine Sled in sodelavci Misijonskega središča. Srečanje smo začeli s sveto mašo. Somaševanje je vodil ljubljanski nadškof Stanislav Zore, ki je v Sloveniji odgovoren za misijonsko dejavnost. Poleg njega so somaševali še domačin nadškof Martin Kmetec, ravnatelj Misijonskega središča Matjaž Križnar in drugi duhovniki misijonarji. Vse zbrane je prisrčno pozdravil domači župnik p. Tarzicij Kolenko, ki je skupaj z župljani pripravil vse potrebno za srečanje. Po maši smo

MISIJONARJI IN MISIJONARKE NA TRIDNEVNICI:

- msgr. Martin Kmetec, nadškof metropolit (Turčija)
- s. Dorica Sever (Kanada)
- s. Agata Kociper (Brazilija)
- p. Stanko Rozman (Zambija)
- Tone Grm (Mozambik)
- p. Ernest Benko (Zambija, 10 let)
- s. Hermina Nemšak (Slonokoščena obala, 15 let)
- s. Cvetka Muzek (Slovaška)
- Jože Andolšek (Etiopija, misijonar na daljavo)

družabni del in pogovor nadaljevali v Mihovem domu. Vsak misijonar je predstavil svoje delo in življenje v misijonu, hkrati pa smo iskali odgovore na misijonske izzive v Sloveniji. Zbrane je nagovoril tudi predstavnik Ministrstva za zunanje zadeve RS Andrej Berginc. Po pogovoru smo se podali v bližnji župnijski Frančiškov gaj ob Dravinji, kjer so nam domačini pripravili pravi piknik. Veselo druženje smo sklenili v občinski Vidovi kleti. Vsi navzoči smo bili zares veseli, da smo se lahko ponovno srečali in si v iskrenem druženju nabrali novih moči za misijonsko delo doma in v daljnih misijonih.

MIHOV GLASBENI VEČER

se je odvijal na zadnji večer tridnevnice pod velikim šotorom za župnijsko cerkvijo. Tudi na tem koncertu duhovnih pesmi je vladalo Mihovo vzdušje, ki sta ga z igranjem in petjem pričarala znana kantavtorja duhovnih pesmi Janez Ferlež in Antonio Tkalec; sestre Muzek so zapele pesem, ki so jo peele kot deklice, ko je Miha odhajal v misijone, harmonikar Robert Butolen je priredil in zaigral pesem Kadar zvečer ... ansambla Minores. Svojevrsten ton so glasbenemu večeru dali otroci in mladina iz župnije Markovci, ki so nam zapeli tudi dve pesmi iz Zambije. Vsi ti mladi pevci so imeli na glavi Mihove zelene klobučke. »Morda, Bog ve, je

Vsem, duhovnikom in vernikom se zahvaljujem v imenu misijonarjev, ki so sodelovali na tridnevnicu. Naj povem, da je bila tridnevница zame bogato srečanje z domačimi občestvi in ponovno izkustvo povezanosti s Cerkvijo v Sloveniji. Istočasno je to izkustvo, ki ste ga omogočili duhovniki, pomagalo k prebujanju zavesti, da smo ista Cerkev in da moramo bolj kot kdaj koli biti povezani v veri in skrbi za prihodnost Cerkve. Tako v misijonih kot doma v domači Cerkvi.

*+ Martin Kmetec
Izmirski nadškof*

med njimi kakšen novi misijonar – novi p. Miha,« je njihove klobučke komentiral napovedovalec koncerta in prisotne pozval k molitvi za nove duhovne in misijonarske poklice. Med pesmimi je voditelj k mikrofonu povabil dve leti starejšo Mihovo sestro Anico, ki je povedala, kako se je v ranem otroštvu začela Mihova glasbena pot, ko sta prvič prišla do očetovih instrumentov in skupaj zaigrala. Ivan Antolič, član legendarnih Minoresov, je obudil svoj spomin na pokojnega Miha kot na neupogljivega človeka in izjemnega glasbenika. Gost glasbenega večera je bil tudi domačin, Mihov sobrat in prav tako misijonar – sedanji nadškof v Smirni (Turčija) p. Martin Kmetec, ki je vse navzoče spodbudil k zvestobi Kristusu po vzoru p. Miha in podelil

blagoslov. Lepo napolnjen veliki šotor, ki ga je za Mihovo dogajanje odstopila domača občina Videm pa je oživel in vzvalovil, ko je voditelj vse nastopajoče pevce in vse zbrane povabil, da bi koncert sklenili po Mihovo – z veselo pesmijo. Pesem Miha, mamu radi, katero je Miha naučil tudi Zambijce, je močno odmevala v junijski misijonski večer.

NEDELJSKA SVETA MAŠA

je bila vrhunec živahnega tridnevnega misijonskega dogajanja. Kljub hudi popoldanski vročini so se zbrali verniki od blizu in daleč k sveti maši, ki jo je vodil domači nadškof metropolit Alojzij Cvikl. Ob njem so somaševali nadškof Martin Kmetec, dekanjski duhovniki in misijonarji. Prepeval je zbor, sestavljen iz več kot 100 pevcev iz različnih župnij obeh dekanij. Posebnost svete maše je gotovo bila pridiga, saj sta nadškofa izkazala izjemno vzajemnost in si pridigo razdelila na pol. Pravo misijonsko pričevanje. Ob koncu sv. maše so sledile različne zahvale misijonarjem in vsem, ki so tako ali drugače sodelovali pri pripravi na to misijonsko dogajanje. Župan občine Videm g. Branko Marinič je v svojem govoru nadškofu Cviklu voščil tudi za rojstni dan, ki ga je prav to nedeljo obhajal in ga skupaj z duhovniki in misijonarji povabil na kozarček zdravice v Vidovo klet. Zbrani verniki pa so se po maši zadržali ob pogostitvi, ki so jo pripravile pridne roke gospodinj in dobrih vinogradnikov iz obeh dekanij.

MIHOVA VELIKA ŽELJA,

prinesti nekaj misijonskega duha v Slovenijo, se je v župnijah ptujske in završke dekanije več kot uresničila. Skozi tridnevno pripravo in z nedeljskim praznovanjem smo živo izkusili in doživeli misijonskega duha, ki so ga z besedo, pričevanji, z nasmehom in dobro voljo med nas prinesli naši slovenski misijonarji. Bog jim povrni!

p. Janez Šamperl in sodelavci MSS

Z roko v roki

S. VESNA HITI, USMILJENKA, BURUNDI

V teh poletnih dneh nas verjetno kar vse pesti huda vročina; ne le tu v srcu Afrike, ampak tudi vas v domovini. Vsem, ki ste doma ali na počitnicah pošiljam prisrčen pozdrav, z željo, da vas povsod krepi in ohlaja neizmerni vrelec Božje ljubezni!

Za trenutek vam prinašam utrip življenja iz našega Centra AKAMURI. Šolsko leto se končuje. 167 otrok je z veseljem prihajalo vsak dan v Center in pozorno so sledili učnemu programu, ki je prilagojen njihovim zmožnostim. Presenečena sem ob vidnem vsestranskem napredku, zavzetosti za delo in učenje. Specialni pedagogi pripravljajo otroke za vključitev v normalno življenje in preproste vsakodnevne dejavnosti. Tako se najmlajši s pomočjo igre in didaktičnih pripomočkov naučijo higiene, oblačenja, hranjenja, lepega vedenja ... Starejši so poleg učnega programa vključeni v osnovne dejavnosti: pospravljanje, pripravljanje hrane, urejanje okolice; nekateri izdelujejo milo, drugi metle. Po skupinah so vsi vključeni v krožek likovnega oblikovanja. S pomočjo vzgojiteljev nekateri izdelujejo okrasne predmete, drugi rišejo, barvajo – malo po papirju, več po obleki, rokah in obrazu. Ponosni so in oči jim žare ob tem ustvarjanju, še bolj pa tedaj, ko naredimo razstavo in so kar vsi nagrajeni.

Tudi našim otrokom s posebnimi potrebami se bliža čas počitnic. Ta teden, ki je za nami, je bil posvečen rekreativnim dejavnostim. Skozi igre ter kvize so izrazili to, kar so se v tem letu naučili. Človek včasih kar ostrmi, kakšne modrosti ti otroci »pogruntajo« in od srca se moramo nasmejati. Še ta teden, ki je pred nami, bo v Centru veselo: igre, tekmovanja, plesi ob bobnanju in ta veliki »BUM«, ko se vse vrti. V četrtek bo zaključna maša, ki jo bodo otroci z učitelji tudi animirali. Zadnji dan, v petek, pa gremo na tradicionalno ekskurzijo k jezeru Tanganjika. To je za vse najsrečnejši dan, o katerem se govori že dolgo poprej in še dolgo potem. Prav vse otroke, male in velike spravimo v vodo in celo tiste, ki so sicer samo na invalidskih vozičkih. Vse anjele varuhe prosim, naj jih varujejo, da se kaj hudega ne zgodi. Potem bodo otroci poldrugi mesec ostali doma. Premnogi bi bili raje vedno v Centru, ker je tukaj igra, hrana, dom – ker jim je tukaj lepo! Lepo v čudovitih prostorih, lepo, ker

se imamo radi. Doma pa za otroke s posebnimi potrebami žal večkrat ni tako! Zato je za naše otroke največje veselje, ko je konec počitnic.

Delo v Centru za fizioterapijo se bo nadaljevalo tudi med počitnicami. Sicer v nekoliko zmanjšanem obsegu, ker bo zaradi dopustov Mobilna klinika mirovala.

Poleg dogajanja v Centru AKAMURI so bili zame zadnji meseci tudi drugače bogati. Zaključujemo gradnjo

in obnovitvena dela v skupnosti. Že vrsto let nam je vsako večje deževje dobesedno zalivalo stanovanjske prostore ter kapelo, kamor prihajajo vsak dan verniki iz naše okolice; zaradi vlage je odpadal omet, streha je puščala in potrebna je bila korenita sanacija. Zdaj so tudi te skrbi za nami. Z veseljem sem letos naredila tudi desetdnevno »misijonsko potovanje« po Burundiju, skupaj z Jano iz Slovenske karitas. Pravzaprav so bili to zame prav milostni dnevi, ko sva lahko obiskali pet skupnosti, kjer delujejo naše sestre in spremljajo uresničitev dveh zelo pomembnih projektov: »Z delom do dostojnega življenja« in »Kupim kozo«. Težko je opisati ta srečanja; treba jih je doživeti! Prav res, treba je na terenu začutiti, »otipati« stisko ljudi v konkretnem okolju. Ko slišim pripovedovanje, ko prevajam poročila, je to že nekaj. Toda, ko vidim, ko se

Mreža pomoči

S. MARTA MEŠKO, MARIJINA SESTRA ČUDODELNE SVETINJE, UKRAJINA

»dotaknem« te revščine, te skrajne bede in ko občudujem, kako je ta pomoč ljudem pomagala dvigniti se iz največje stiske, ostaja le hvalnica Bogu in zahvala darovalcem!

Z Jano sva poslušali pretresljive zgodbe družin, ki so bile na robu preživetja; izpovedi mladih, ki so jih zaradi revščine potisnili na rob; poslušali sva izraze hvaležnosti in videli žarenje oči ob pripovedovanju »velikih reči«, ki jih je Božja Previdnost po rokah dobrotnikov zanje naredila.

Nešteto družin je v okviru projekta »Z delom do dostojnega življenja« prišlo do strehe nad glavo, drugi so lahko kupili košček zemlje, ki jo zdaj obdelujejo; nekateri so začeli z malo preprodajo živil ali higienskih potrebščin ... Otroci, ki niso imeli možnosti šolanja, so se vrnili v šolske klopi. Toliko čudovitih zgodb; toliko novega upanja za prihodnost; toliko novih začetkov ... Samo Bogu je znano, kako dobrota spreminja svet!

Prav posebno doživetje so bila srečanja z družinami, ki so prejele koze. Koliko koz vsepovsod! Koliko veselja in koliko hvaležnosti! Ena koza je za družino pravo bogastvo. Imeli bodo gnojilo za njivico, čez čas mladička in večje število kozic. Kako skrbno otroci pazijo nanje, jih pasejo, ponoči pa celo spijo v njihovih prostorih, da bi jim jih nepridipravi ne ukradli.

Rada bi vsem dobrotnikom v domovini posredovala zahvalo teh družin. Naj se velikodušnost ne utruji in ne ohladi! Da, Afrika ima še veliko potreb, veliko novih izzivov. Saj je Jezus rekel, da bomo imeli uboge vedno med seboj, v takšni ali drugačni obliki. Morda prav zato, da lahko odpremo srce in dlani. Iskrena zahvala za vsa vaša spremljanja in darove; in še prav posebna zahvala vsem, ki nas spremljate z molitvijo, žrtvami, darovanjem trpljenja in boleznimi! Misijonarji se še kako zavedamo tega neprecenljivega daru, ki presega vse materialne dobrine! In vendar – oboje gre z roko v roki!

In Kristusov mir naj kraljuje v vaših srcih, saj ste bili tudi poklicani vanj v enem telesu, in bodite hvaležni.

Vsak obisk dobrotnikov iz Slovenije me spomni na to, da smo Kristusovi, da je mir njegov in me spodbudi k hvaležnosti. Od 3. do 5. junija smo se veselili obiska ravnatelja Misijonskega središča g. Matjaža Križnarja in naših dragih prostovoljcev, ki so nas, Marijine sestre Čudodelne svetinje, obiskali na Zakarpatju.

Naša slovenska ekipa je prišla k nam v petek pozno ponoči. Srečali smo se ob petkovi večerji, malo poklepetali in šli spat. V soboto zjutraj smo se po skupnem zajtrku odpravili v župnijsko cerkev k sv. maši, kjer je g. Matjaž somaševal. Potem smo obiskali družino beguncev iz Mariupola, ki so iz

Čas vojne nam je prinesel nove izzive, novo delo, veliko človeških zgodb, prepletenih s trpljenjem ... Obenem smo bile v tem času večkrat obiskane od dobrotnikov iz Slovenije. Čudimo se dobroti, razsipnosti in radodarnosti ljudi, ki jim ob srečanju s preprostimi besedami govorimo o tistem majhnem delu in naši prisotnosti med ubogimi v Ukrajini. Tako so nam tudi tokrat pripeljali iz Slovenije cel kombi dobrot, ki so mnogim potrebne za preživetje, ter veliko energije, sočutja, prijateljstva, ki je kot prijeten vonj napolnilo naš samostan v Turja Remeti na Zakarpatju. Zavedamo se, da je bilo vloženo veliko ur pripravljanja, organiziranja, dogovarjanja, pakiranja, zbiranja pomoči, ogrevanja človeških src za pomoč. V imenu vseh, ki pomoč sprejmejo ali so jo že sprejeli, se iskreno zahvaljujemo za vsak dar.

prve roke govorili o tem, kaj so doživeli v mesecu ruske okupacije. Popoldan smo se odpeljali v Poroškovo, kjer smo se srečali z grko-katoliškim duhovnikom ter obiskali družino beguncev s petimi otroki. Zvečer smo se pri večerji srečali še z duhovniki lazaristi in direktorjem Kijevskega centra za brezdomce de Paul. Pri večerji nam je g. Matjaž kratko predstavil zgodovino in delo Misijonskega središča Slovenije. In obisk se je dopolnil v nedeljo, na Binkoštni dan, ko smo obhajali sveto mašo v naši kapeli. Po zajtrku pa so se naši gostje odpravili na pot.

Hvala vsem tistim, ki ste bili vključeni v to mrežo pomoči, vsak s svojim darom. Naj Gospodov mir napolni vaša srca.

Prvi sadovi

S. AGATA KOCIPER, SALEZIJANKA, BRAZILIJA

PSI 2021 za Amazonijo kaže prve sadove. Velik kot Amazonija je danes naš tukaj izrečni "bog plačaj" za plemenito in solidarno srce slovenskih dobrotnikov ter prijateljev misijonov: "Deus lhes pague (po portugalsko), kuekatu rete (v indijanskem jeziku nheengatu).

Dragi voditelji in dobrotniki PSI, na indijanskem področju São Gabriel da Cachoeira ste v prid dekletom, ki v centru dobivajo različne vrste opore ter vzgojo in ki skušajo osmisлити svoje življenje, veliko premaknili. Žal so tudi na tem področju pogosti samomori mladih, ki ob sebi niso imeli družine, da bi jih učila živeti, premostiti težave ali da bi imeli ob sebi koga, ki bi jim vlil upanje in pokazal pot iz teme. A vi, dragi darovalci, ste s to Iskrico prižgali ne samo plamenček, ampak ogenj LJUBEZNI, ki prihaja od Njega, ki je naša LUČ, JEZUS KRISTUS. Po PSI smo še v času pandemije z vašimi darovi osrečili in pomagali iz stiske 150 družinam. Člani nekaterih družin so se tudi zdravili zaradi okužbe s Covid-19. Razdelili smo jim hrano, da so se okrepili. To je bil prvi solidarnosti korak. Želele smo priti do družin deklet, ki so vpisane v socialni center in se zaradi pandemije še niso mogle vrniti. V oddaljene kraje smo šle same na obisk in jim razdelile

živeža. Tiste pa, ki bivajo bližje centra, smo povabile k nam in jim ob obisku izročile živež. Predstavile smo jim vaš velikodušni odziv na dobrodelno Pustno Sobotno iskrico. Neizmerno velikodušni in enkratni ste bili. Hvaležni smo vam prav iz srca. In kakšne smo jih našle? Kaj so nam povedali? Oči so jim zrle, bilo je veselje v srcih in obrazih, prese-nečenje, hvaležnost, ganjenost ... Še danes v nas odmevajo besede: »Joj, prišli ste ravno ob pravem času, kako smo te božje previdnosti potrebovali!« ... »Sam Bog vas je poslal k nam, sedaj, ko nihče nima službe, kako nam je bilo težko! Sedaj nam bo malo lažje.« ... »Ravno včeraj smo pojedli zadnji riž, katerega smo vsak dan samo po malem jedli, da bi ga imeli dlje časa. S sosedi smo si tudi medsebojno pomagali. Vsak ima malo in to smo si delili.« ... »Sedaj pa se bomo spet lahko do sita najedli! Bogu hvala in darovalcem za tako velik dar. Molili bomo zanje, da bodo pri zdravju in nas kdaj obiščejo.«

V tem času se nam že odpirajo možnosti, da začnemo, kolikor bo mogoče, z dejavnostmi v Socialnem centru. Čas pandemije, ko nismo mogli aktivno delati z dekleti v centru, pa je po drugi strani pripomogel, da smo prenovili hiške. Te so v obliki indijanskih koč. V njih so obednica, kuhinja, dvorana za skupinska srečanja in predstavitve, v njih se vrstijo tudi različne delavnice. Tehnološka delavnica je dobila nove naprave, primerne mize za 30 računalnikov in sedeže. Tudi za dvorano, kjer se zbira nad 200 deklet in otrok k vzgojnim in pedagoškim skupinskim programom, ste prispevali 250 sedežev.

Zato smo res veseli, da smo lahko letos sprejeli dekleta v prenovljenih prostorih, kar že samo po sebi prinaša vedrino in vzgaja k odgovornejšemu ohranjanju našega doma.

V zadnjih dveh letih pa je naš socialni center začel še z eno dejavnostjo izven doma. Začel je aktivno iskati otroke in mladostnike, ki so čez dan po ulicah, za vogali, na trgih, pri barih in drugod izpostavljeni mamilom, nasilju in drugim zlorabam odraslih. Med temi so tudi dečki, zato imajo v Socialnem centru tudi oni svoje mesto. Nudimo jim hrano, kar jim največ pomeni, ter psihološko spremljanje. Preko različnih dejavnosti imajo možnost izpopolniti svojo izobrazbo z dejavnostmi, ki jih zanimajo.

Novi časi nas tako vsak dan vabijo k novim pristopom do teh, zlorabam izpostavljenih otrok in mladostnikov, pri katerih odkrivamo nove realnosti. Vsem dragim prijateljem misijonov, molivcem in darovalcem za otroke in dekleta v Amazoniji, zagotavljamo molitev za vas in vaše družine. Skupaj rešujemo dekleta in otroke pred zlomom in pričujemo svetu, da dobro zmaguje nad slabim. Vsem pa prinašamo žarek upanja in veselja, saj ko nekomu iztegnemo roko, se ta nikoli ne vrne nazaj prazna.

Lahko gre tudi peš

JANEZ MESEC, DUHOVNIK LJ, MADAGASKAR

Motor je res za nas v trenutnih razmerah najboljša varianta. Še vedno je tako, da z avtom dostikrat ne prideš v enem dnevu do Vangaindrana, čeprav je razdalja le 58 km. Če je pred tabo en tovornjak, boš čakal na splav tri ure, če pa sta dva, pa šest ur, kar pomeni, da lahko kar začneš iskati prenočišče, čeprav je ura šele poldne. Motor pa dam na čoln drevak in sem v slabe pol ure čez. Sestre bodo zdaj samostojne in me ne bodo stalno prosile za motor. Hvala torej tudi v mojem imenu.

Razdalja "do 300" km je iz Farafangane do najbolj oddaljene župnije v škofiji. Bolj kot oddaljenost je težava v tem, da so ceste res slabe. Matanga je od Vangaindrana oddaljena le 30 km, pa je Izidor, ki je ta teden tam na obisku, potreboval za to razdaljo 12 ur. Cesta je torej obupna. Za nameček so imeli tam v nedeljo birmo. Župnik domačin me je ves paničen klical v petek ob 5h zjutraj in že prej vsak dan in prosil, naj mu jaz pripeljem škofa, ker on nima avta. Prosil sem, naj vendarle najdejo kakšen avto kje bliže, morda v Vangaindranu, zadnjih 10 km ko je cesta najbolj razrita, gre pa lahko tudi peš. In tako je tudi bilo. Je šel peš. Po končani birmi ga je potem nazaj prvih 10 km do križišča zapeljal Izidor, naprej do Vangaindrana pa naš šofer Angelo, ki sem ga poslal v nedeljo zjutraj namesto k maši na pot z našim avtom, da pobere škofa in ga zapelje domov.

Mislim, da podobne stvari doživlja škof zelo pogosto. Vsako leto obiše vse 28 župnij v škofiji. Od tega so le štiri mesta, ki so povezana z asfaltom. Po štiri župnije so v Farafangani in Manakari, dve v Vohipeno in ena v Vangaindrano, vse drugo pa samo blato.

Boj za prevlado

POLONA DOMINIK, LAIŠKA MISIJONARKA, ETIOPIJA

Pred tremi dnevi nas je ponovno pretreslo ob novici, da so se vojaki podali v krvavi boj z uporniki tokrat

na zahodu države, v mestu Gambela. Medtem ko se že dve leti spopadajo na severu države, se je vnelo še v Gambeli, kjer se za prevlado borijo drugi uporniki. V Gambeli sem bila v začetku marca. Tam sem spoznala nove otroke iz Don Boskove šole, ki potrebujejo pomoč za šolanje - botrstvo. Odločili smo se tudi obnoviti stranišča v njihovi šoli. Ravno smo se namenili začeti delati, ko je zgodaj zjutraj vdrla oborožena skupina tudi k salezijancem. K sreči se boj ni razvnel pri njih, ampak sta se vojski spopadli v samem mestu. Streljanje je odmevalo dolgo v noč. Sedaj je streljanje menda ponehalo, a ljudje si še vedno ne upajo hoditi po mestu. Prva dva dni otroci niti v šolo niso šli. Ljudje so na žalost nemirov vajeni, zato znajo ohraniti notranji mir in živeti dalje, kolikor lahko.

Trgovina z ljudmi

S. ANA SLIVKA, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, FRANCIJA

Pred nekaj tedni se je manjša skupina mladih vračala s popivanja. Za naša predmestja je normalno, da se mladi, v veliki večini brezposelni, ponoči potikajo po ulicah. Navadno uničujejo prometne znake, razbijajo avtobusne postaje in kričijo, tokrat pa so doživeli nekaj, kar jih je v trenutku zresnilo.

Bilo je ob treh zjutraj, ko so nenadoma naleteli na popolnoma golo pretepeno žensko, ki je imela po trebuhu vrezane črke, iz katerih je tekla kri. Mladi so jo takoj obkrožili, jo ogrnili v jakno in poklicali rešilca. Gospa je bila odpeljana v bolnišnico. Ker ni govorila, je osebje najprej mislilo, da je gluhonema. Dali so ji papir, vendar ni znala pisati. Šele čez čas so ugotovili, da ima usta zalepljena z lepilom. Napis, ki ga je imela z nožem vrezanega na trebuh, je bil v nekem tujem jeziku.

Gospa je bila tako prestrašena, da ni nikomur dovolila, da bi se ji približal. Zdravniki niso vedeli, kako naj jo sploh pregledajo. Potem se je eni od medicinskih sester posvetilo: »Kaj pa, če pokličemo sestro?«

Sestra Julienne je ena od petih sester moje skupnosti in dela kot 'duhovna asistentka' v tej bolnišnici. Tako jo so jo poklicali.

Kot se je izkazalo kasneje, je gospa doma iz Pakistana in je hindujka. Ampak v trenutku, ko je zagledala sestro, ji je opazno odleglo in osebje je počasi uspelo navezati stik, medtem ko je sestra stala ob njej in jo držala za roko.

Ko pomislimo na Francijo, imamo najpogosteje pred očmi Eifflov stolp in tople francoske rogljičke, redko kdaj pa pomislimo na trgovanje z ljudmi. Ta gospa je prišla v Evropo zaradi mamljive ponudbe za službo, vendar je bila vse skupaj le past organizirane kriminalne skupine, ki se ukvarja s prostitucijo. Iz Pakistana je šla najprej v Nemčijo, od tam pa so jo prepeljali v Francijo.

Med prevozom je poskušala pobegniti, zato so jo pretepli in zvezali. Ko je ponovno tvegala pobeg, so ji zalepili usta in genitalije, ji z nožem na trebuh vrezali smrtno grožnjo in jo slekli, misleč, da taka gotovo ne bo zbežala.

Na koncu je vseeno ušla, vendar se je bala iti na policijo, ker je v vsej tej zmedi z nekim kolom precej resno ranila enega od preprodajalcev in se je bala, da bo zaradi tega morala v zapor, kjer bi jo preprodajalci zagotovo hitro našli.

Sestra Julienne je ob njej ostala ves čas med različnimi zdravniškimi pregledi. Brez, da bi ji lahko rekla eno samo besedo, je s svojo prisotnostjo kot redovnica in misijonarka pričevala o Božji bližini in dobroti, prav tako kot izjemno potrpežljivo zdravniško osebje in prav tako kot tista skupina opitih mladih, ki so jo našli izgubljeno, pretepeno in premraženo ter ukrepali. Še sreča, da se, kljub tolikim slabim ljudem, vedno najdejo tudi dobri, ki so pripravljeni pomagati.

Kazniva dejanja trgovine z ljudmi so v Franciji v zadnjih treh letih narasla za več kot 30%, kar pomeni okrog 10% na leto. Povečalo se je tudi število obsodb za kazniva dejanja trgovine z ljudmi: leta 2020 je bilo zaradi trgovine z ljudmi obsojenih okrog tisoč oseb, skoraj 50 % več, kot pred tremi leti.

Gospa je bila takoj naslednji dan prestavljena v bolnišnico v Parizu, kjer je psihološko spremljanje bolj na nivoju in kjer je lahko bolj zaščitena s strani policije.

Naj ji Gospod nakloni svoj mir, notranjo moč in pogum, mi pa naj nikoli ne pozabimo tistih, ki trpijo tudi v razvitih državah.

Zatočišče za sestre

S. BOGDANA KAVČIČ, USMILJENKA, BURUNDI

Joj, kar hudo mi je, da vam tako dolgo nisem dala glasu od sebe. Ni opravičila, čeprav ste vsi tam, vsakodnevno v mojih mislih, molitvah. Pri nas, v tej novi hiši, smo imeli skoraj kar naprej srečanja, tečaje in drugo, kar organizira Provinca. Res smo potrebovali eno tako zatočišče, da se nas lahko zbere večje število. Zato sem vedno v veliki zahvali za vse, kar ste tudi od doma pomagali.

Jaz sama sem kar dobro, le koraki se upočasnjujejo, pa tudi v glavi gre vse malo počasneje. Do sedaj še ni prevelike sile. Tudi tukaj smo začeli z zajetjem prvega studenca. To je tam, kjer so žene zajemale vodo za zidavo naše hiše. Pa sem šele sedaj videla, kakšen je ta studenec, v močvirju. Bilo je nujno potrebno, da se ga uredi. Ljudje so z veseljem pomagali in jutri ga dokončno uredimo. Sedaj lahko zajemajo na dveh straneh. In še drugega imamo v načrtu. Voda jim res veliko pomeni in so hvaležni zanjo.

In jaz mislim vsak dan na vas, na vse, kar se dogaja v Ukrajini in Rusiji. Nad svetom je kot ena mora zaradi te vojne. Tudi tukaj se vse draži, od bencina in vsega,

kar se kupuje, ker je prevoz dražji. Na našem vrtu smo že začeli pobirat stročji fižol in drugo zelenjavo. Kmalu pa se bo začela suha doba. Bomo imeli vsaj fižol za pod zob. Saj za mlade sestre in postulantinje mora biti vsakodnevno na mizi.

Hvala za velikonočno voščilo. Tudi jaz ga vračam z vsem srcem. Vse, kar delate za nas in tolike, so kot semena Velike noči, Vstajenja, saj prinašajo veselje in življenje za dušo, telo in srce. Naj bo nad vami vedno Njegov in Marijin blagoslov.

S hvaležnostjo srčni in sončni pozdrav vsem v Misijskem središču.

Bog plačaj, khanimambo, obrigada!

S. ZVONKA MIKEC, SALEZIJANKA, ANGOLA

Tokrat se oglašam že iz Angole, kjer se počasi uvajam v moje novo poslanstvo. V dvanajstih letih se je marsikaj spremenilo na boljše, hvala Bogu, nekatere realnosti so iste ali še slabše in za naše misijonsko poslanstvo neprestan izziv. Zato naši centri rastejo: šole, poklicni centri, oratoriji in seveda naše delo na župnijah in postojankah, kjer se močno posvečamo katezezi in moralni vzgoji.

Trenutno imamo v načrtu gradnjo novega centra v Cabindi, kjer naj bi najprej nastala otroški vrtec in večja kapela za ves okoliš. Nato je načrtovana tudi večja večnamenska dvorana in poklicni center. V Lueni se gradi srednja pedagoška šola: tam se že formirajo učitelji za osnovno šolo, a prostor je premajhen, ker v istem kompleksu delujeta osnovna in srednja šola. V Bengueli so sestre v teh letih zgradile srednjo poklicno šolo za turizem in gostinstvo. Tu, blizu glavnega mesta v Zango, pa lep poklicni center, kjer se na dan zvrsti čez

1000 mladih v raznih poklicnih tečajih. Torej res vse, da bi čim več mladim omogočili priti pošteno do življenja in si ustvariti prihodnost. Tudi v Cacuo, ki je bil moj prvi misijon, je šola zrasla. Pridobili so knjižnico in še več prostorov za poklicno usmerjanje. Trenutna moja naloga je prav koordinirati sredstva, da se vse to pelje naprej.

V vseh teh centrih so otroci, ki imajo botre tudi v Sloveniji. Tako vaša velikodušnost omogoča, da rastejo, da so veseli, da vsak dan bolj uspevajo pri učenju in sanjajo lepšo, boljšo prihodnost. Hvala vam vsem! Angola se pripravlja na volitve, ki bodo avgusta. Politični tepih ni najlepši, zato moramo moliti in imeti pogum orientirati narod, predvsem mlade, v pravi kritični pogled.

Dragi prijatelji, vsem vam želim veliko blagoslova in gotovosti, da je Kristus res vstal, da je z nami in da nam kaže pot veselja in upanja tudi takrat, ko jo je težko videti in najti.

Mistika krščanske ljubezni

Misijonska družba lazaristov je 15. junija v Rimu končala tritedenski, 43. občni zbor, ki se ga je udeležilo 115 članov iz 41 provinc, delujočih na vseh petih celinah. Občni zbor voli generalnega superiorja, določa temeljna pravila Družbe in izbere smer delovanja za naslednji mandat.

Za generalnega superiorja je zbor izmed številnih izjemnih kandidatov tudi za naslednjih šest let izvolil slovenskega lazarista Tomaža Mavriča, ki je bil prvič izvoljen že leta 2016 v Chicagu, s čimer je postal 25. naslednik sv. Vincencija, ustanovitelja Misijonske družbe. S tem mu je zbor izkazal najvišjo mero zaupanja, obenem pa je to tudi priznanje za delo slovenske province, ki razen v Sloveniji deluje še na Hrvaškem, v Srbiji, Kanadi in Argentini, misijonarje pa ima na Madagaskarju ter v Ukrajini in Sibiriji. Tomaž Mavrič odseva to večkulturnost slovenske province: pozna razne svetove, jih razume, govori njih jezike in je zato tudi človek za vse. Najpomembnejša je njegova kontemplativna usmerjenost, lastnost, ki mu jo je priučil njegov duhovni učitelj, lazarist Franc Sodja. Ta vidik je bil na zboru odločen. Udeleženci zbora, ki so prišli z vsega sveta, so prišli z najrazličnejšimi idejami, kaj naj bi Družba v naslednjih šestih letih sprejela kot svojo prednostno nalogo. V duhu sv. Vincencija so predlagali nove oblike dela z ubogimi, v misijonih in pri vzgoji duhovnikov in laikov. Generalni superior pa je poudaril, da moramo temelje svojega dela iskati globlje. Že sv. Vincencij je učil, da mora biti misijonar pri svojem delu kakor apostol, doma pa kakor kartuzijan, potopljen v molitev, ki srce napolnjuje z ljubeznijo in osmišlja sleherno delo. Ta drža

Z leve Robert Petkovšek, Tomaž Mavrič, Pavle Novak.

je dobila ime »mistika krščanske ljubezni«: pomeni ljubezen, ki je navznoter pristno živeta, navzven pa se kaže v delu za najbolj zapuščene. Misijonar, ki pristopa k delu skozi mistiko krščanske ljubezni, se ne bo ustrašil nobenega izziva in se bo v vsakem delu počutil doma. Ta ideja je prevladala v kratkem sklepnem dokumentu, ki bo usmerjal delo Misijonske družbe v naslednjih šestih letih – kakor mozaik bo to raznoliko, a z eno temeljno idejo, ki izpostavlja molitveno povezanost z Jezusom Kristusom, merilom misijonarjevega dela.

Robert Petkovšek

V SPOMIN

Vladimir Kos DJ

2. 6. 1924 – 18. 7. 2022

18. julija 2022 se je v devetindevetdesetem letu življenja v Tokiu na Japonskem s tega sveta poslovil jezuitski misijonar p. Vladimir Kos. Gospod naj mu da uživati večni mir in pokoj!

Vladimir Kos se je rodil 2. junija 1924 v Murski Soboti. Prva leta življenja je preživel v Mariboru. Druga svetovna vojna z okupacijo slovenskih pokrajin je njegovo življenje vrgla iz običajnih tirnic. Začelo se je njegovo svetovno popotovanje. Pot ga je vodila na klasično gimnazijo v Ljubljano, nato v italijansko taborišče Gonars. Po povratku iz taborišča je v Ljubljani opravil maturo in vstopil v bogoslovje. Nato se je pridružil domobrancem, s katerimi je ob koncu vojne odšel na Koroško. Gospod je njegovo pot usmeril naprej v Rim, kjer je kot gojenec zavoda Germanicum et Hungaricum in Univerze Gregoriana leta 1953 z doktoratom končal teološki študij. Po končanem študiju je stopil v jezuitski red in leta 1956 odšel kot misijonar v Tokio. Deloval je kot profesor nemščine, angleščine in teologije, kasneje pa filozofije in ruščine na jezuitski univerzi Sophia v Tokiu. Hkrati je ves čas karitativno deloval med ubogimi in revnimi, tako imenovanimi »cunjarji« v revnih predmestjih vele-mesta. Vodil je dom za socialno ogrožene otroke Christmas village.

Vseskozi je bil tesno povezan s Slovenijo in slovensko besedo. Na Japonskem je kot misijonar deloval več kot 60 let. Iz prvega obdobja njegovega misijonskega dela so ohranjena številna pisma in članki. Iz njegovih zapisov je čutiti, kako rad je imel japonsko, japonskega človeka in njegov velik čut za jezik, preko katerega

je prihajal v stik z ljudmi samimi. Gorel je za to, da bi Japonci spoznali krščanstvo in Kristusa, a je pri svojem delovanju vedno gojil spoštovanje do japonske kulture in načina mišljenja.

P. Vladimir Kos je znan tudi kot velik pesnik. Pisal je v slovenskem in japonskem jeziku. Napisal je tudi več krajših razprav o filozofiji. Njegova bibliografija obsega preko 600 naslovov pesniških zbirk, knjig in člankov. Leta 2014 je za pesniški zbirki *Pesmi z japonskih otokov* in *Ob rahlo tresoči se tokijski harfi* prejel nagrado Prešernovega sklada. Leta 1994 je ob 80-letnici prejel Zlati red za zasluge Republike Slovenije »za književni opus, prispevek k slovenski kulturi in jeziku v svetu ter človekoljubna dejanja«. Danes Vladimir Kos velja za enega najvidnejših slovenskih pesnikov.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA | župniji: Portorož, Št. Ilj v Slov. Goricah | posamezniki: Bernot Jožefa, Jenič Dušan, Hribar Mateja, Novak Ana, Štefe Francisco

ADVENTNA AKCIJA | župnije: Gornji Grad, Ihan, Portorož, Prvačina, Št. Ilj v Slov. Goricah, Velenje - Sv. Martin | Jenič Dušan

SKLAD MIVA | župnije: Ajdovec, Begunje na Gorenjskem, Besnica, Bohinjska Bela, Boštanj, Cirkovce, Čatež ob Savi, Deskle, Dobovec, Dobrnič, Dol pri Ljubljani, Dolnji Logatec, Dornava, Dovje, Gotovlje, Hajdina, Hinje, Hotedršica, Janče, Jurklošter, Kobilje, Koprivnik v Bohinju, Kovor, Krško, Laporje, Lesce, Levpa, Ljubljana-Kodeljevo, Ljubljana-Trnovo, Lucine, Maribor - Sv. Janez Krstnik, Maribor - Sv. Rešnje Telo, Mežica, Most na Soči, Nevlje, Notranje Gorice, Pertoča, Pilštanj, Piran, Planina pri Sevnici, Polica, Prečna, Preska, Prežganje, Primskovo na Dolenjskem, Ptuj - Sv. Jurij, Rakek, Renče, Ribno, Rob, Rovte, Sela pri Kamniku, Selnica ob Dravi, Slovenska Bistrica, Smlednik, Središče ob Dravi, Stopiče, Sv. Andraž v Slov. Goricah, Sv. Danijel nad Prevaljami, Sv. Duh na Ostrom Vrhju, Sv. Ema, Sv. Jurij v Slov. Goricah, Sv. Lovrenc na Pohorju, Sv. Marko niže Ptuja, Sv. Tomaž, Svetina, Šentjošt nad Horjulom, Šmarca-Duplica, Šmarje pri Kopru, Šmartno ob Paki, Šmartno v Tuhinju, Špitalič, Št. Jurij pri Grosupljem, Štanga, Trbovlje-Sv. Martin, Tržič-Bistrica, Urec, Vrhpolje, Vuzenica, Zagorje, Zdole, Žiče, Žiri | posamezniki: Avguštin Marija Josefina, Ažbe Roman, Blažič Mirjam, Bogataj Gregor, Bogataj Mojca, Božič Jože, Brate Zinka, Breclj Karmen, Casar Mario, Cerar Marjeta, Cergolj Janez, Cevka Janez, Cukjati Franc, Činkole Martina, Čufar Katarina, Demšar Judita, Gantar Magdalena, Globokar Marta, Gorenc Ljudmila, Gostiša Janez, Gritli Lucija, Gruđen Ana, Grum Hermina, Habič Horvat Simona, Horvat Anton, Hozjan Fani, Hribar Viljem Marjan, Hrvatin Helena, Jakofčič Darja, Jamšek Demitrij, Jarc Janez, Jenič Dušan, Jensterle David, Jereb Batagelj Miriam, Jermol Ana, Jeršin Andreja, Jurca Irena, Kališnik Marija, Kanalec Slavko, Kastelic Dušan, Kavčič Cilka, Kavčič Lidija, Kavčič Peter, Kirn Andrej, Klemenčič Franc, Kmetič Marjeta, Kolbl Jasmina, Kolbl Jernej, Količ Mateja, Koren Darinka, Kovač Damjan, Kramberger Marta, Križanec Vinko, Kržišnik Eva, Kržišnik Ivanka, Kumer Angela,

*jubilant –
čestitamo*

35 let v misijonih

Jože Adamič, lazarist, rojen 13. aprila 1957 v Lanusu v Argentini. V misijone je odšel 12. septembra 1987. Deluje na Madagaskarju.

Kumer Milena, Kuntarič Franc Jožef, Lah Benjamin, Larisi Miha, Lavrič Leon, Leva Janez, Lipušček Marjan, Lorber Mitja, Lotrič Tomaž, Maffi Severin, Magajna Bogdan, **Marijine Sestre**, Matajč Irena, Merljak Jakob, Merše Franjo, Mihevc Janez, Mrak Andrej, družina Mulec, Munda Alojzija, Nagode Marija, Novak Anka, Ogorevc Klara, Oman Marija, Omega 3 Drago Borkovič s.p., Pajan Renata, Pantner Barbara, Pavlič Tadej, Pečarič Podobnik Karmen, Pečnik Darja, Pižmoht Marjan, Plevel Helena, Porenta Dominik, Potočnik Branka, Potočnik Niko, Praček Tatjana, Prezely Marjetka, Pšeničnik Marjana, Pušlar Darja, Rajšp Simon, Resman Matevž, Rihtar Helena, Rjavec Marija, Rozman Maksimiljan, Rustja Andreja, Samostan Lazaristov Miren, Sečnik Davorin, Senčar Sabina, Simonič Marija, Skubic Fanika, Skvorč Marjan s.p., Srebot Polonca in Janez, Srebrnjak Andreja, Stepič Barbara, Šadl Mitja, Šolske Sestre, Štibilj Jožef, Štokelj Anita, Štrubelj Marjan, Šuštar Zalar Tadeja, Tikvič Anja, Tomšič Rešič Jelena, Triler Katarina, Vetrh Eva, Vidmar Gregor, Vidrih Slavica, Visočnik Julijana, Vogrinčič Mateja, Vrčon Tomaž, Vrečič Primož, Zajec Klemen, Zdešar Vida, Zevnik Tomaž, Zupančič Bernarda, Zupančič Silvestra, Zver Sonja, Žalec Monika

SKLAD ZA MISIJE | župnije: Bovec, Gomilsko, Ljubljana-Črnuče, Šmartno pri Litiji, Trata - Gorenja vas | posamezniki: Blažič Mihael, Cergolj Janez, Dintinjana Judita Mia, Dolinšek Tatjana, Hribar Fani, Jenič Dušan, Kebe Janez, Koprivnikar Jožica, Kotnik Ambrož, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Leben Andreja, Lesjak Bernarda, Likar Sebastian, Lipušček Marjan, Lovše Anica, Magdič Olga, Mernik Zinka, Merše Franjo, Mikulin Olga, Miklič Vlasta, Mrevlje Vladimir, N.N., Planinski dom Petrovo Brdo, Podkrižnik Jožef, Osredkar Fani, Paški Ilija, Pavlič Renata, Perovšek Francka, Rastresen Marija, Saksida Blaž, Sirk Saksida Marija, Slokar Darja, Sovič Alenka, Suhadolnik Franci, Šiško Milka, Štolcar Kolja, Štrukelj Franciška, Štrukelj Tea, Trobiš Andreja, Vogrinčič Elizabeta, Zorenč Davorina, Zubič Ornela, Zupanič Ivanka, Žužek Majda

SKLAD ZA LAČNE | župnija Braslovče | posamezniki: Adamič Ana, Gostiša Tatjana, Harej Janko in Metka, Jenič Dušan, Ključevšek Tatjana, Krašna Natalija, Krnc Stane, Kržišnik Franci, Medvešek Viljem, Merljak Jakob, N.N., Štampar Robert, Tajnikar Matej, Tavčar - Kalcher Gabriela, Vidrih Slavica, Zabukovec Darinka, Žerjal Peter in Bojana

SKLAD ZA MADAGASKAR | posamezniki: Jenič Dušan, Košir Miloš, Mavrek Renata, Remic Primož, Trobiš Andreja

ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV | župnija Ljubljana-Jezica | posamezniki: Harej Janko in Metka, Jenič Dušan, Stražišar Elizabeta, Tavčar - Kalcher Gabriela

ZA GOBAVE | posamezniki: Jenič Dušan, Tavčar - Kalcher Gabriela

ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV | posamezniki: Jenič Dušan, Pavlič Renata, Tavčar - Kalcher Gabriela

ZA MISIJE V RUANDI IN BURUNDIJU | župnija Ljubljana-Šiška | posamezniki: Jenič Dušan, Vogrinčič Mateja

ZA GRADNJO CERKVA | Jenič Dušan

ZA MISIJSKO VAS | posamezniki: Jenič Dušan, Tavčar - Kalcher Gabriela, Vogrinčič Mateja

VODNJAKI - ZAMBIJA | posamezniki: Anžlovar Terezija, Jenič Dušan

MAŠNE INTENCJE | posamezniki: Avsenik Janez, Jenič Dušan, Perenič Gordan, Virant Simon

ZA SESTRE URŠULINKE | Jenič Dušan

RIŽEVA POLJA | posamezniki: Jenič Dušan, Kunavar Brigita in Florjan

CIKLON MADAGASKAR | Jenič Dušan

MISIJON MATANGA | posamezniki: Jenič Dušan, Kresnik Robert, N.N., Podobnik Jožica

POMOČ - POSLEDICE KORONAVIRUSA | Jenič Dušan

LOYOLA MALAVI | Jenič Dušan

BEGUNCI | posamezniki: Jenič Dušan, Pejič Dragan

MISIJON AMPITAFI | posamezniki: Jenič Dušan, Poklukar Gregor

S. MARTA MEŠKO | posamezniki: Jenič Dušan, Ramovš Vera

JOŽE ADAMIČ | posamezniki: Jenič Dušan, Katoliška Mladina, Krevs David, N.N.

PAVEL BAJEC | posamezniki: Jenič Dušan, N.N.

PETER IVANČIČ | posamezniki: Jenič Dušan, N.N.

S. ANKA BURGER | posamezniki: Jenič Dušan, N.N.

S. METKA KASTELIC | posamezniki: Jenič Dušan, Kastelic Milena, N.N.

S. VIDA GERKMAN | posamezniki: Brce Silva, Jenič Dušan, N.N., Sitar Antonija

S. VESNA HITI | posamezniki: Association of the Franciscan Avstralija, Jenič Dušan, Lajevec Janja, Muller Marija, N.N.

TONI KERIN | posamezniki: Colner Justina, Jenič Dušan, Katoliška Mladina, Kežman Aleš, Lah Benjamin, Mak Marija, Sabolič Goran, Slovenska Katoliška misija Göteborg, Šušteršič Ivana, Vogrinčič Vera

TONI OVTRAR | Jenič Dušan

S. AGATA KOCIPER | Jenič Dušan

JANEZ KRMELJ | župnija Javor | posamezniki: Bolta Marko, Družba hčera Krščanske ljubezni, Jenič Dušan, Katoliška Mladina, Logar Mihela, Rojec Jože, Vrabec Marko, Zgubič Evgen

S. ANDREJA GODNIČ | župnija Črniče | posamezniki: Habjanič Jožica, Jenič Dušan, N.N., Rustja Andreja, Sedej Andreja, Strajnar Breda, Štuhec dr. Ivan

DANILO LISJAK | posamezniki: Bonutti - Hajdinjak Kamila, Harej Janko in Metka, Krevelj Branko, Škorjanc Anica

TOMAŽ MAVRIČ | Malalan Nika

IVAN BAJEC | posamezniki: N.N., Pirc Mirjam, Škorjanc Anica

JANEZ MIHELČIČ | Jenič Dušan

S. ZVONKA MIKEC | posamezniki: Bizjak Milojka, Colnar Marija, Jenič Dušan, Logar Matej, Murn

MISIJONARKE MATERE TEREZIE | posamezniki: Jenič Dušan, Kranjc Rafael

JANEZ MESEC | posamezniki: Jenič Dušan, Katoliška Mladina, Košir Marko, Krščenec Justinijan, Šimic Apolonija

PEDRO OPEKA | posamezniki: Association of the Franciscan Ofm Avstralija, Bohak Ivan (Janko), Bolta Marko, Božič Damjan, Čuk Marija, Dovč Mihaela, Flego Marjetica, Hočevar Janko, Jenič Dušan, Katoliška Mladina, Kham Alenka, Kmet Saša, Kokalj Nežka, Lah Benjamin, Herman Petra, Štibelj Nikolaj, Peterle Marija, Ravnovesje in Marko Janc s.p., Rus Valerija, Snoj Irena, Šegula Zdenka, Zgonc Marija

S. JOŽICA STERLE | Jenič Dušan

ŠKOF MARTIN KMETEC | posamezniki: Jenič Dušan, Ščavniar Ema, Zelenc Mitja

S. MARIJETA ZANJKOVIČ | posamezniki: Čemažar Peter, Jenič Dušan, Zdravec Roman

SALOMONI - LAZARISTI | posamezniki: Jenič Dušan, N.N.

TONI GRM | posamezniki: Čengija Kata, Jenič Dušan, N.N., Perovšek Francka, Sever Žuntar Saša

S. BOGDANA KAVČIČ | posamezniki: Beguš Lojze, Jenič Dušan, N.N., Novak Jelka

LOJZE PODGRAJŠEK | posamezniki: Jenič Dušan, Povh Jože

BARBARA ČUK | posamezniki: Jenič Dušan, N.N.

S. ANICA STARMAN | posamezniki: Jenič Dušan, Pavlovič Marija

S. MILENA ZADRAVEC | Jenič Dušan

S. ANITA POLJAK | Jenič Dušan

S. FANI ŽNIDARŠIČ | posamezniki: Jenič Dušan, Souidi Zavrl Nada

P. JANEZ MUJDRICA | Jenič Dušan

JANEZ SEVER | Jenič Dušan

S. LJUDMILA ANŽIČ | posamezniki: Jenič Dušan, N.N., Sever Alojz

S. ANA SLIVKA | posamezniki: Glavina Kristina, Harej Neva in Rajko, Jenič Dušan

S. BARBARA PETERLIN | posamezniki: Harej Neva in Rajko, Jenič Dušan, Lajevec Janja, Mežan Olgica, Pšeničnik Marjana, Ramovš Vera

S. DORICA SEVER | Jenič Dušan

STANISLAV KERIN | župnija Krško | posamezniki: Jenič Dušan, Kebe Janez, N.N.

S. URŠA MARINČIČ | posamezniki: Bovcon Alenka, Jenič Dušan, Kržišnik Eva, Lajevec Janja, Berden Peter, Vrabčič Metka, Pisk Tomaž, Šilc Marinčič Andreja, Zihel Bernarda

S. MOJCA KARNIČNIK | posamezniki: Jenič Dušan, Grilc Lara Karin, Lesičnik Marija, N.N.

MISIJON CRIPAM - BRAZILIJA | posamezniki: Jenič Dušan, Kos Tjaša, Muller Horvatič Ingrid

BR. MIHA MAJETIČ | posamezniki: Jenič Dušan, Katoliška Mladina, Rem Projekt d.o.o. Rozman Jerica

POLONA DOMINIK | posamezniki: Bovcon Mitja, Jenič Dušan, Jeralič Martina, Kovač Jurčenko Urška, N.N., Sedej Andreja, Selan Stanka, Sitar Antonija, Stražišar Elizabeta, Žebaljec Mojca

POMOČ SESTRAM V UKRAJINI | Zaradi pomanjkanja prostora v rubriki Darovali ste - hvala in velikega števila darovalcev za pomoč sestram v Ukrajini, imena le teh niso objavljena. Velja pa naša iskrena zahvala vsem, ki pomagata slovenskim misijonarjem z darovi in molitvijo.

Za Lilijo

Na jasi čakála je lilija zlata
in vzel sem jo s sabo, z vonjavo omam.
Poredni mi veter je šepnil za vrat:
»Za koga bo v novi ljubezenski drami?«

Vedoč, kaj so vetra prijazni šepeti,
ko vračam skoz gozd se, srcé mi igra.
Še ptički pozdravljajo lilijin cvet,
steza je preproga in zrak je pijača.

Na okence veter se vzpne radoveden.
Glej, kipec Marijin in vazin kristal:
solzé vanj polóžil bom z lilijo vred –
za Lilijo, tisto na večni obali.

Vladimir Kos

